

РЕШЕНИЕ

№ 7440

гр. София, 29.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 20.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Маринова, като разгледа дело номер **8013** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 21773 от 12.08.2013г., подадена от С. С. И., срещу решение № ПИ-142/08.07.2013г. на териториалния директор на ТД на НАП - С., с което жалбата му с вх. № 94-С-888/04.07.2013г. по описа на ТД на НАП С., срещу постановление с изх. № 9823/2005/000002/14.06.2013г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение”, по изпълнително дело № 9823/2005г. е оставена без уважение.

В жалбата се излагат единствено доводи за изтекла погасителна давност, както и за изтекъл срок на абсолютна погасителна давност. Направено е искане за отмяна на оспореното решение на директора на ТД на НАП – С., както и за отмяна на постановлението за налагане на обезпечителни мерки.

Ответникът – териториалният директор на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. оспорва жалбата като неоснователна, с искане същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Изпълнителното основание, въз основа на което е образувано изпълнително дело № 9823/2005г., е изпълнителен лист (ИЛ) от 27.09.2004г., издаден за изпълнение на

влязло в сила съдебно решение от 28.10.2002г. по НАХД № 6245/2002 г. на Софийски районен съд, за наложена глоба в размер на 600.00 лв., разноски в размер на 75,00 лв. и държавна такса в размер на 3,00 лв. на Софийски районен съд (СРС). Видно от входящият номер на изпълнителното основание, ИЛ е постъпил за събиране в Агенция за държавни взимания - РД С. (РД - С. на АДВ) на 15.10.2004 г. с вх. № С-10-01-0355/15.10.2004 г.

Считано от 01.01.2010г. Национална агенция за приходите се явява правопреемник на Агенцията за държавни вземания. В качеството ѝ на правопреемник упражнява всички функции на АДВ, включително и функциите по принудително събиране на публични държавни вземания

По изпълнително дело № 9823/2005г. е съставено съобщение за доброволно изпълнение (СДИ) с изх. № 9823/2005/000001/27.10.2009г., адресирано до длъжника.

Издадено е постановление с изх. № 9823/2005/000002/14.06.2013г. за налагане на обезпечителни мерки, с което е наложен запор върху вземане от трето лице (работодател). На 04.07.2013г. е постъпила жалба с вх. № 94-С-888/04.07.2013г. по описа на ТД на НАП С., подадена от С. С. И. срещу постановлението за налагане на обезпечителни мерки. В отговор на жалбата е издадено решение № ПИ-142/08.07.2013г. на териториалния директор на ТД на НАП - С., с което същата е оставена без уважение.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи: Решение № ПИ-142/08.07.2013г. е получено от С. С. И. на 26.07.2013г., видно от представеното известие – обратна разписка. Жалбата срещу решението е подадена чрез ТД на НАП – С., с вх. № 94-С-888/31.07.2013г., в рамките на срока за оспорване, съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Жалбоподателят е процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество жалбата е основателна.

Оспореното решение № ПИ-142/08.07.2013г. на териториалния директор на ТД на НАП - С., е издадено от компетентен орган, по смисъла на чл. 266, ал.1 от ДОПК и в изискуемата писмена форма. Същото е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Съгласно чл. 162, ал.2, т.6 от ДОПК задължението установено с изпълнителен лист от 27.09.2004г., издаден за изпълнение на влязло в сила съдебно решение от 28.10.2002г. по НАХД № 6245/2002 г. на Софийски районен съд е публично вземане, по отношение на което са приложими разпоредбите на ДОПК. По реда на чл. 209, ал. 2, т. 6 от ДОПК принудителното изпълнение се предприема въз основа на влезли в сила решения, присъди и определения-на съдилищата.

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от Д. (отм. от 01.01.2006 т.), която е действаща норма към момента на образуване на изпълнителното производство, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите по чл. 152 и чл. 153 (чл. 140, ал. 2 от Д.).

От момента на образуване на изпълнителното производство на 18.10.2005г. давностните срокове по отношение на вземането за глоба се подчиняват на разпоредбите на Д. (отм. от 01.01.2006г.) и продължава по реда на действащия към настоящия момент ДОПК. Нормите за сроковете, установени в нов закон, не се прилагат към започнали да текат вече заварени срокове, освен ако за извършването им по стария закон се изисква по-дълъг срок от предвидения по новия закон. Сроковете по Д. (чл. 140) и ДОПК (чл. 171) са идентични, поради което колизия между тях няма. Относно основанията за спиране и прекъсване на давността, както и за срока на спирането ѝ от 01.01.2000г. до 01.01.2006г. е приложим Д., а след 01.01.2006г. е приложим ДОПК.

По делото не са представени доказателства, установяващи датата на влизане в сила на съдебно решение от 28.10.2002г., във връзка с изпълнението, на което е издаден изпълнителен лист от 27.09.2004г. При тези данни съдът приема, че вземането следва да се счита за изискуемо от следващият ден от датата на издаване на ИЛ, а именно от 28.09.2004г. Следователно, срокът на абсолютна давност за вземането по ИЛ, започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати, т.е. от 01.01.2005г. и към момента този срок не е изтекъл. От същата дата започва да тече и давностният срок по чл. 140, ал. 1 от Д. (отм. от 01.01.2006г.), и по чл. 171, ал. 1 от ДОПК и същият изтича на 01.01.2010г., при липса на данни за спиране и прекъсване на давността.

По делото са налице данни за издаването на съобщение за доброволно изпълнение № 9823/2005/000001/27.10.2009г., преди изтичането на давностния срок. Липсват, обаче, доказателства, че съобщението е било изпратено и съответно получено от жалбоподателя, поради което и не може да се приеме за установено, че са били предприети реални действия по събирането на публичното вземане, длъжник, по което е С. С. И., с изпълнително основание изпълнителен лист от 27.09.2004г., издаден за изпълнение на влязло в сила съдебно решение от 28.10.2002г. по НАХД № 6245/2002 г. на Софийски районен съд. Следователно, към момента на издаване на оспореното постановление с изх. № 9823/2005/000002/14.06.2013г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение”, по изпълнително дело № 9823/2005г. давностният срок по чл. 140, ал. 1 от Д. (отм. от 01.01.2006г.) и по чл. 171, ал. 1 от ДОПК е изтекъл.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 168, т. 3 от ДОПК публичното вземане се погасява по давност. Предвид тази законова регламентация следва да се приеме, че към момента на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, публичното вземане, във връзка с принудителното събиране на което е издадено постановлението, е било погасено и неподлежащо на принудително изпълнение. Следователно, постановлението е издадено при липса на съществуващо изискуемо задължение, поради което е незаконосъобразно. Като е оставил без уважение подадената жалба срещу постановлението за налагане на обезпечителни мерки и по този начин е оставил същото в сила директорът на ТД на НАП е постановил незаконосъобразно решение, което следва да се отмени, както и следва да се отмени постановлението за налагане на обезпечителни мерки.

При този изход на спора жалбоподателят има право на направените по делото разноси, но предвид липсата на искане в тази насока, такива не се присъждат.

По изложените съображения, Административен съд София – град, Първо отделение, 16-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на С. С. И. решение № ПИ-142/08.07.2013г. на териториалния директор на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 94-С-888/04.07.2013г. по описа на ТД на НАП С., срещу постановление с изх. № 9823/2005/000002/14.06.2013г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение”, по изпълнително дело № 9823/2005г.

ОТМЕНЯ постановление с изх. № 9823/2005/000002/14.06.2013г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение”, по изпълнително дело № 9823/2005г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Административен съдия: